

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐσιώλους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσίενω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγκα καὶ ὅ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώγῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
καινούρια νότα καὶ παλαιὰ ντιλικάτη.

Ποδὸντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ πενήντα σὺν ἐννιά,
μὲ τῆς νότες τῆς καινούριας τὸ Κουβέρνο' στὰ παν ἅ.

**Νέος πάλι πόνος
καὶ ἄλλης ρίμας τόνος.**

Πάλι μοῦχλα καὶ σαπίλα,
πάλι πρόσωπα θλιμμένα
βλέπουν κάτω σκορπισμένα
ξηλεμένης δάφνης φύλλα.

Μ' ἕνα προσωπεῖο νέο
παλῶν χρόνων ὑπνοβάται
κάνουνε λαὸ γενναῖο
καὶ τοὺς ἴσκιους νὰ φοβᾶται.

Κι' ἂν πολύχυμη ζωὴ
δὲν ἐφτέρωσε κουφάρια,
φθάνει μόνο μιὰ πνοὴ
νὰ φτερώσῃ παλληκάρια.

Μὴ καὶ πάλ' ὑπνωτισθῇτε, κράζει βροντερὴ λαλιά,
ἀπὸ κάποιους ὑπνοβάτας, ὅπου πάνε σὰν καβούρια,
καὶ ὅς σκεπάζουν καλιακούδαις τὴν Ἑλλάδα τὴν παλιὰ,
ὅπου λέν πῶς ἀνεστήθη γιὰ νὰ θάψῃ τὴν καινούρια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ὁ Λευτέρης, συμπολίτη,
φανερὰ διακηρύττει
πῶς σ' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς δὲν θὰ λάβῃ διόλου μέρος,
καὶ τοὺς γέρους παραιτεῖ νὰ νικήσουν ἐλευθέρως.

Τέτοια στὸν λαὸν λαλεῖ,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ τοὺς ἀφήσω,
καὶ κἀνένα προσφιλῆ
δὲν θὰ πᾶω νὰ ψηφίσω.

Νέον μέγα γεγονός,
νέων λυτρωτῶν πληθώρα,
μὰ σὲ κάλπη κανενὸς
δὲν θὰ πλησιάσω τώρα.

Ἐτοῦ πολέμου τὰς ἡχοὺς
ἀφετέ τους μοναχοὺς
τοῦ Κουβέρνου τοὺς Ἀγάδες
νὰ ριχτοῦνε μὲ κανγάδες
καὶ μὲ πείσματα περίσσια
μέσα σ' ἐκλογῆς μεθύσια.

Ἄστε τους νὰ τοὺς ψηφίσουν μόνο τὰ Γηροκομεῖα
κι' ὅσοι πάντοτε φερμάρουν τὰ δημόσια Ταμεῖα.
Ἄστε τους νὰ τοὺς ψηφίσουν Ποσαπέρνηδες κομματῶν,
παλαιοὶ καὶ νέοι φίλοι,
ὁποῦ τοὺς δοξάζουν θρύλοι
τόσων ἀνδραγαθημάτων.

Ἄστε τους νὰ τοὺς ψηφίσουν ἐκμανέντες ἀρουραῖοι,
Τούρκοι προσφιλεῖς κι' Ἑβραῖοι,
χέρια ξένων κι' ἀλλοφύλων,
καὶ γνωστῶν ἀρχαίων φίλων.

Ἀφετέ τα τὰ παπιά
νὰ τρυφήσουν μόνα πιά
μὲς σ' τῶν ἐκλογῶν τὴν ζάλη.

Κι' ἄς τοὺς δώσουνε κουκί
κι' Ἀραπάδες μερικοὶ
μέσ' ἀπὸ τὴν Σιναγάγη.

Τὸ Ρωμαῖκο χαιρέτω...
μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
ποῦσαι γέρο ξεκουτιάρης.

Ἄφησε τοὺς γέρους μόνους
μὲ δαφνῶν καὶ μύρτων κλώνους
νὰ τοὺς στέφῃ φλέγων Ἄρης.

Καὶ σὺ, γέρο κουνενέ,
μὰ στιγμὴ μὴ θυσιάσῃς,
μῆτε σ' ὅχι καὶ σ' τὸ ναι
καμμιάς κάλπης πλησιάσῃς.

Πάλι ξένοιστος ξαπλώσου,
καὶ καθόλου τὸ μυαλό σου
γιὰ τοὺς γέρους μὴ χαλάς.

Κάλπαις κύτταξε καὶ πέρνα,
καὶ τῶν γέρων τὰ Κουβέρνα
νὰ σὲ κάνουν νὰ γελάς.

Μέγας ἀληθῶς ἀγών,
κι' ἄλλων νέων ἐκλογῶν
ξαναρχίζει κωμῆδία,
σαχλαμάρα κι' ἀηδία.

Ἐκλογῆς παροξυσμός,
καὶ σὲ τούτῃ τὴν σκοτοῦρα
τῆς Ἀντάντ ἀποκλεισμός,
καὶ σ' τὴ μούρη μας μουτζούρα.

Ἐνδοξον ἀποκλεισμὸν
ἐορτάσωμεν καὶ πάλιν,
μὰ καὶ τῶν συνδυασμῶν
ἀνυμνήσωμεν τὴν πάλιν.

Ἐτὸ πᾶνοπλον τὸ γένος
ἀγγέλλομεν ἀσμένως
κι' ἐμεῖς οἱ στενοβράκηδες.

Πῶς γιὰ συνδυασμοὺς
ἔχουν παροξυσμοὺς
οἱ δύο Δημητράκηδες.

Κι' ἂν λένε πῶς θὰ λείψῃ σὲ λίγο τὸ ψωμί,
ἐν τούτοις μακαρίως στρωθῇ τὴν λιανιάδα,
κι' ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας γενναίως πολεμῇ
Ράλλην τὸν Ἀθηναῖον καὶ Ράλλην τὸν Ἀρκάδα.

Ὡ! τῆς ἐνδόξου πάλης!
Ὡ! τῆς χαρᾶς τοῦ τόπου,
ποῦ δρᾷ καὶ τὴν ἄκμαϊος.

Ἀμύνεται κι' ὁ Ράλλης
ἐπὶ παντὸς μετόπου,
ἐπὶ παντὸς τομέως.

Γιὰ τοὺς ἀποκλεισμοὺς
καὶ τοὺς συνδυασμοὺς
κυτπάτε παλαμάκια.

Μπαμ μπούμ, βρονταῖς, πυρά,
ἴπιασῃσαν σ' τὰ γερά
τὰ δύο τὰ βλαμάκια.

Β.

Π.— Μεγάλος ἐνθουσιασμός,
ὁ κόσμος σ' τὸ ποδάρι,
ἀνέλπιστος ἀποκλεισμός,
δὲν θάχωμε σιτάρι.

Καθεὶς γι' αὐτὸν παραλαλεῖ,
κι' ἴσως προτοῦ, βρὲ Φασουλῆ,
νὰ πᾶμε νὰ ψηφίσωμε,
τῆς πείνας νὰ ψοφήσωμε.

Τρυφῶντες ἐν εἰρήνῃ
κι' οἱ γέροι μας ἐκείνοι
ἐμόχθησαν ἀτρύτως
ν' ἀποκλεισθῇ κι' ὁ σίτος.

Κι' ἐν μέσῳ νέων πόνων
μᾶς βαιβαιοῦν ρητῶς
ὅτι μὴδεὶς θνητὸς
ζήσῃ ἐπ' ἄρτι μόνον.

Ἀποκλεισμοὶ μεγάλοι
τοῦ σιταριοῦ κυττῶ,
καὶ τὸ ψωμί φάλλω
χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ.

Τῶν ἐκλογῶν ἡ πάλη
θαρρῶ πῶς νέα πάλι
καλὰ βυσσοδομεῖ.

Κι' ἐν τούτοις ἀπὸ πέρα
μᾶς σκιάζει μιὰ φοβέρα:
δὲν θάχετε ψωμί.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια
φέρνουν πολὺ καὶ μὲ,
καὶ φάλλει κάθε τζόγια
εἰρήνην μὲ λιμό.

Κι' ἐδῶ λιμοὺ φοβέρα,
κι' ἐγὼ γονυκλινῆς
λέγω πρὸς τὸν Πατέρα
τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς:
δίδε τὸν ἐπιούσιον
καὶ σὲ πτωχὸν καὶ πλούσιον.

Ἐτρεξα σὲ ψωμάδες... τί πείνα ποῦ τὴν εἶχα!..
ἐκρύωναν τὰ μέλη τοῦ δόλιου μου κορμιοῦ...
μοῦ δίνετε, τοὺς λέω, κι' ἐμένα καμμιά φίχα;
δὲν δίνετε, μοῦ λένε, καὶ φίχουλο ψωμιοῦ.

Ὡ τέρψις κι' εὐωχία
περικλεοῦς μητρὸς!..
μῆτε ψωμιοῦ ψιχία
σοῦ δίνουνε νὰ τρῆς.

Μὰ τώρα, λιμαδόρο,
μὲ τὸν ἀποκλεισμό
λέν πῶς θὰ βάλουν φόρο
καὶ γιὰ τὸν φωτισμό.

Ἐτὰ φῶτα δυνατὴ
μὴν κάνετε θυσία,
γιατ' εἶναι περιττὴ
τόση φωτοχυσία.

Ἄς λείψῃ κι' ἡ μεγάλη
τοῦ φωτισμοῦ σπατάλη
σ' τὴν πᾶνοπλον πατρίδα.

Καὶ γιὰ τὸ φῶς φεῖδω
ἀφού καὶ ζῇ ἐδῶ
στὸν φῶτων τὴν κοιτίδα.

Ἐνταραχὴ καὶ γδούπη
θ' ἀνοίξουν ἐσθονοῦπη
κι' ἡ κάλπαις... τρὰ λὰ λὰ.

Ὁ Κρητικὸς ἀπέχει
μ' ἄλᾳ τοῦ τὰ στελέχη,
κάνει πολὺ καλά.

Μετέτοις ἐκλογαῖς κι' ἐγὼ γελῶ πολὺ,
καὶ θέλουν μοναχὰ
τὸ γέλιο τὸ τρελλὸ τοῦ Μεφιστοφελῆ,
ποῦ κάνει χὰ χὰ χὰ.

Κι' ἐγὼ γι' αὐταῖς δὲν τρέχω
καὶ μῆτε θὰ ψηφίσω,
γιατὶ σκοπὸς δὲν ἔχω
τῆς πείνας νὰ ψοφήσω.

Φ.— Μὲ τέτοιαις ἐκλογαῖς
κι' ἐγὼ, παλῆς γεγῆς,
ξερénομαι σ' τὰ γέλοια.

Γελάτε, κι' ἄρον ἄρον
Μπέδων καὶ Βουλγάρων
ἄς γίνωμε κοπέλια.

Δοξάξω τὸ Κουβέρνο,
καὶ δρόμο ξαναπέρνω
μὲ δίσκο διακονιάρη.

Καὶ κλαίω καὶ στενάζω
καὶ στείλετε, φωνάζω,
στοὺς φίλους οὐκ σιτάρι.

Πηγαίνω καὶ στὴ Σόφια καὶ κάνω πατινάδα,
κι' ἐκεῖ γονυπετῶ,
καὶ σίτον ἐπαιτῶ
κι' ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, τὴν πρώτη φιλενάδα.

Ἄλλ' ὥς ἐκ περισσοῦ
πάω καὶ στὴν Φεσοῦ
μὲ Τούρκικο φεσάκι
καὶ μ' ἄδειαν δισάνκι.

Κι' εἶδα τὸν πρωτομάρτυρα, τὸν Ρήγα τὸν Φερῶν,
νὰ χαίρη καὶ ν' ἀγάλλεται σὲ τοῦτον τὸν καιρόν.
Κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο μου, τὸν ῥώτησα γιατί;
ἄκουσε πῶς γυρεύουμε σχέσι μὲ τὴν Τουρκιά,
κι' ἔτρεχε μὲ τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον ποῦ κρατεῖ,
κι' ἀδιακρίτως ἔδινε σ' ὅλους κατραπακιά.

Ὁ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρη
σὰν ἄκουσε τὸ ξαφνικὸ κι' ἀνέλπιστο χαμπάρι.
Ζωντάνεψε τὸ μάρμαρο κι' ἀστράφανε τὰ μάτια,
καὶ τάντεριά του τᾶσχισε καὶ τᾶκανε κομμάτια.

Ὡ σεῖς παιδιὰ μου, φώναξε, θὰ κάνω τὸν σταυρό μου,
ἔγινε πρᾶγμα σήμερα
ἢ τῶν μαρτύρων χίμαιρα,
τὸ πρῶτο τῶναιρό μου.

Κι' ὁπόταν ὑπὸ τῶν Φερῶν ἐκεῖνο τὸ πλατάνι
ἐρρέμβαζε πρὸς χάριν σας, εἶχα μιὰ σκέψι κάνει
πῶς ἴσως περιπόθητος ἡμέρα ν' ἀνατεῖλλῃ,
ποῦ τὰ παιδιὰ μου θὰ γενοῦν τῶν Νεοτούρκων φίλοι.

Μὰ μὲ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν ζωντάνεψε πελώριος
κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς, ὁ πέμπτος ὁ Γρηγόριος,
κι' ἐτέντωσε τὰ δάκτυλα κι' ἐυλόγησε τεκνία,
καὶ μὲ τὴν πατερίτσα του διέλυσε κρανία.

Κι' εἶδα νὰ γίνῃ θρύμματα
κάθε γερὴ καυκάλα,
κι' εἶπε κι' ἐκεῖνος ρήματα
παράποτε μεγάλα.

Τῶν σιταριῶν ἀποκλεισμός,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός,
κτυπάτε πολεμάρχοι.

Σχίστε τὰ ράσα τὰ παληά,
καὶ τώρα δεύτερη θηλειά,
βάλτε στὸν Πατριάρχη.

Κι' ἐφέλλισε κι' ὁ Κοραῆς μὲ πικραμένα χεῖλη:
πῶς, τῆς Τουρκίας ἐγίνατε καὶ τῆς Ἀρκούδας φίλοι;

Τούρκοβουλγάρα θέλετε τῆς δόξης τὴν μητέρα;
σύρτε στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

Χορὸς γερόντων συγκυδερνώντων.

Τὸ μήνυμα τὸ ξαφνικὸ σὰν ἄκουσαν κι' οἱ γέροι
πῶς δὲν θὰ ἔγῃ στῆς ἐκλογαῖς τὸ κόμμα τοῦ Λευτέρη,
ἔστησαν πάνοπλοι χορὸ
κι' εἶπαν μὲ τόνο θλιβερό:

Ἐμεῖς γι' αὐτὸν τῆς κ' ἵνομε, κι' εἶχαμε τὴν ἐλπίδα
μὲ τρόπο νὰ τὸν πιάσωμε στὴν τζωντικοπαγίδα,
ἀλλ' ὅμως τὸ κατάλαβε ὁ κόλπο μας ἢ βράκα
κι' ἐξέφυγε τὴν φάκα.

Χωρὶς ἐκεῖνον σήμερα μὲ πολλὸν θὰ κτυπηθοῦμε;
τὴν ἴθαμε, οὐδὲν καὶ ἄ
μὲ τὸν Λευτέρη τὸν βρακᾶ,
καὶ τώρα μόνοι φιλικὰ
θ' ἀλληλοφαγωθοῦμε.

Αὐτὰ ποῖς τᾶλπιζε ποτέ;
καὶ ὥρα τί μᾶς μένει;
θῆμασ' ἔμεῖς οἱ νικηταί
κι' ἔμεῖς οἱ νικημένοι.

Καββάλα πᾶν οἱ γέροντες καὶ κάνουνε συμβούλιο
κι' ἰορῶτα χυνουν ἄφθοно σὰν νᾶναι στὸν Ἰούλιο.
Πάει μ' αὐτοὺς κι' ὁ Γοῖναρης, ὁ ψηφοθήρας Ἀρης,
ὁ ποῦ γιὰ ψήφους μάχεται πεζὸς καὶ καβδαλάρης.

Καββάλα σ' ὅλους διαλαλοῦν
θριμβοὺς των μεγάλους,
καββάλα Σέρβους ἀπειλοῦν,
καββάλα κι' Ἀγγλογάλλους.

Καββάλα πᾶν στοῦ Στεφανῆ καὶ κάνουνε κατασκήνωσι,
καββάλα πέρνουν τῆς Ἀντάντ' δευτέρα διακοίνωσι,
καββάλα τὴν διαβάζουνε νὰ δοῦν ἂν ἔχη λάθη,
καββάλα μ' ἄλλαις τὴν πετοῦν καὶ τούτῃ στὸ καλάθι.

Καββάλα συγκλοῦν τὸ πᾶν
κι' ὅλων πατοῦν τὸν κάλο,
καββάλα στὸν Ἑγγλέζο πᾶν
καὶ στὸν Κοσσὲν τὸν Γάλλο.

Καββάλα γιὰ τῆς ἐκλογαῖς τονίζουν ἐμβατήριον,
καββάλα πᾶν στὸν Ἀρη,
καββάλα καὶ στὸν Σαίριο
νὰ φέρουνε σιτάρι.

Μὲ λιγερὴ κορμοστασιά
καββάλα πᾶν στὴν ἐκκλησιά,
καββάλα τρῶν ἀντίδερα.

Καββάλα πάνε γιὰ μαλλί,
καββάλα λὲν σ' αὐτοὺς πολλοὶ
πῶς εἶναι γιὰ τὰ σίδερα.